



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 854/2025
02.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Синише Николајевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Синише Николајевића, адвоката Марије Станковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/24 од 18.11.2024 .године и Апелационог суда у Нишу Кж1 22/25 од 31.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Синише Николајевића, адвоката Марије Станковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 14/24 од 18.11.2024 .године и Апелационог суда у Нишу Кж1 22/25 од 31.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К 14/24 од 18.11.2024. године окривљени Синиша Николајевић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, која казна ће му се рачунати од дана ступања на издржавање исте, а у коју казну му је урачунато време проведено у притовору од 31.03.2022. године до 19.07.2022. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 19.07.2022. до 25.07.2022. године.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета таксативно наведених у изреци пресуде, који се по

правноснажности пресуде имају доставити Дирекцији за управљање одузетом имовином. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка Вишем суду у Неготину плати износ од 2.800,00 динара и на име паушала износ од 30.000,00 динара, као и да ВЈТ у Неготину плати износ од 103.579,00 динара, све у року од 60 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 22/25 од 31.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Синише Николајевића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Синише Николајевића, адвокат Марија Станковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, повреде закона из члана 16. став 1. и 5. ЗКП и члана 84. став 2. ЗКП, као и повреде одредбе члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописани садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама овог закона не могу заснивати и то извештају о садржини историје позива, остварене телефонске комуникације међу контактима, прегледа и увида у СМС поруке, прегледа апликације „Viber“ и „Messenger“.

С тим у вези бранилац окривљеног истиче да су наведени докази сами по себи и начину прибављања супротни Уставу РС, Законику о кривичном поступку, као и општеприхваћеним правилима међународног права, као и да је прибављањем ових доказа остварено биће кривичних дела из члана 143. и 144. КЗ.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Синише Николајевића, адвокат Марија Станковић, истицала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Нишу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 22/25 од 31.03.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о незаконитим доказима самим по себи, ни по начину прибављања (страна 3, први и други став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, наводима да суд није у

потпуности решио предмет оптужбе, али исту образлаже наводима да је изрека пресуде неразумљива имајући у виду опис радње извршења кривичног дела и опис лица које је опојну дрогу продавало сведоцима, на који начин бранилац указује на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче повреду одребе 16. став 1. и 5. ЗКП у вези члана 84. став 2. ЗКП, као и повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 16. став 1. и 5. ЗКП, члана 84. став 2. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП, међутим, како бранилац у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања оценио да, поднети захтев у овом делу нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић